

DRUŠTVO HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA HERCEG BOSNE

Potpora kardinalu Vinku Puljiću

Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne oglašava svoje stajalište u svezi održavanja svete Mise u sarajevskoj Katedrali 16. svibnja 2020.

Raduje nas dosljednost uzoritog kardinala Vinka Puljića da slavi sv. Misu u ime Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine za žrtve Bleiburške tragedije.

Razumijemo da se ta dosljednost očituje u kršćanskoj dužnosti prema svim preminulima, jer kršćanski je moliti za bližnje pa čak i za neprijatelje.

Sv. Misu, kao naj snažniju molitvu smatramo odgovarajućim činom za odavanje pijeteta svim pobijenima koji su bez suda stradali tijekom i nakon Drugog svjetskog rata.

Katedrala Srca Isusova je pravo mjesto za takav čin, jer se tu i tako napokon priznaje puno pravo javnosti žrtvama koje se predugo nisu smjele spominjati eda ne bi izvršiteljima i njihovim sljedbenicima oživjela nečista savjest.

Ne razumijemo uzrujavanje svih koji priječe čak i pravo održavanja vjerskih obreda za žrtve. Mi vjerujemo vlastitim ušima i očima i stekli smo uvjerenje, a pomoću činjenica sasvim spoznali da nas ne smiju pokolebati argumenti sile, jer nas drži sila argumenata. A činjenica jest da su u Bleiburgu i Križnom putu pobijeni ratni zarobljenici i nevini civili ma kako to neki interpretirali.

Upućujemo punu potporu uzoritom kardinalu Vinku Puljiću za slavljenje svete Mise u povodu obilježavanja obljetnice događaja na Bleiburgu jer smatramo da je to njegovo ljudsko pravo i sveta dužnost.

U Mostaru 13. svibnja 2020.

Inan SIVRIĆ, predsjednik DHK HB

ON JE VIDIO SVE

Zavezaše mu oči,
njemu Sv. Ivanu Pavlu II.,
vrpcom crnom kao mrak,
u Sarajevu, u Starom gradu,
godine Gospodnje 2020.

Kraljica Katarina ostavi mu Bosnu,
a i svoj neprežaljeni Hum,
kad ono Turci na njih nalegoše.

Došao je iz dalekih krajeva,
komunizmom ljuto okovanih.
U zjenicama je nosio slobodu,
u srcu odlučnost i hrabrost.

Nije se predavao, nije uzmicao.
Tako ni ovaj put.

Prodro je duhom kroz crninu,
zaokružio pogledom,
izustio blago riječi:
Ostavite se, djeco, zla,
pružite si ruke,
gradite zajedno bolji svijet.

I otišao je smjerno prema nebesima.

On je zaista vidio sve,
a jesu li išta vidjeli drugi?

Bučili su na ulicama,
s povezom crnim na očima.

Miljenko STOJČIĆ

Ante MATIĆ BORČANAC

Pismo pokojnom ocu

Nespokojni sin

Bilo mi je dvadeset godina kad sam pošao na taj teški put. Nitko nije znao kamo i zašto idem. Na granici su me dugo drugovi ispitivali. Ponavljao sam im da tražim oca. Jedva su me pustili da idem dalje putom što nikamo ne vodi. Stigao sam u zoru 15. svibnja 1965. do devetnaest borova, što osamljeni rastu duboko u bleiburškom polju. Umoran od duga, naporita puta, kojim je, dok sam ja plakao u kolijevci, prošla, na prijevaru zarobljena hrvatska vojska, osamljen i žalostan sjeo sam kraj bora, dugo tiho plakao i zaspao.(...)

Kad sam došao sebi, sunce se visoko diglo iznad borova, polja i mene. Sve je uokolo listalo, stasalo, mirisalo, cvalo, sjalo i blistalo u sunčanu, vedru i toplu danu.

Tako je bilo i onoga dana kad je otac odložio pušku i predao se našim zakletim naprijateljima Englezima. Izvadio sam iz torbaka olovku i papir. Dok sam pisao, suze su kapale na slova.

*Kad si ti, oče moj, za slobodu Hrvata ratovao,
ja sam iz matere na kamen pao i siroče rastao.*

Kako si nestao, nikad se nije doznalo.

*Pušku si, kažu ako ne lažu, bacio u travu na ovom polju,
kod ovih borova u ovoj dolini olovnoj, predao se Englezima
a oni su te predali Titu i njegovim drugovima
partizanima*

*Ovo je, tada, polje ovo hrvatski narod prekrio,
a onda je zapovjednik združenih snaga
bahati Englez Aleksander iz Kazerte naredio:
Neka se počisti paluba!*

*I čistila se paluba krvava broda
čistila satima i danima
Tekle rijeke i nosile bol, nosile krv i strv.*

*Možda te, oče moj, pokosi rafalno Anka partizanka,
možda te drugovi pred kućom isprebiše motkom
možda te skojevci dokrajčiše za plotom.*

*Dok su ubijali, kažu oni koji su nekim čudom preživjeli
drugarice i drugovi su pjevali:
Nosim kapu na tri roga
i borim se protiv ustaša i Boga!*

*I grunu u me proljeće one strašne 1945. godine
kad ste izmučeni u smrt odlazili
a sve je uokolo cvalo i mirisalo.*

*Tisuće i tisuće domobrana i ustaša
partizani pobiše, skojevci streljaše
u tenkovske rovove i jame baciliše.*

Zla sudbina vaša i beskrajna tuga naša.

*Baka te bolna i neutješna čekala i tiho u samoći plakala
Matij je uzalud tješila da ćeš doći prije ili kasnije
djed te, oče moj, nikad prežalio nije.*

*Minu dvadeset godina od kad te nema
od kad si, čača moj, netragom nestao
kao da si u crnu zemlju propao.*

*Oni što ti mladu život oduzeše
nikad im se imena ne doznaše
ne stiže ih kazna, nit se pokajашe.*

*Sjedim tužan pod borom u ovom polju
isto onako kako je djed sjedio pod jasenom
niz polje gledao i suze od mene skrivao.*

*Djeda više nema među živima
nema drage i dobre moje bake
a nema ni moje žalosne majke.*

*Sjedim sam i žalostan pod borom
pod ovim tuđim, hladnim nebom
i bludim niz poljanu u mračnu daljinu.*

*Dok tebe grli teški, skamenjen muk,
duboko u meni ječi ponižen čovjek
i zavija u nevremena kao gladan vuk!*

*U mrkoj planini i jami punoj noći i zloće
krik za krikom odjekuje u samoći
brdo ječi od Titovih strašnih riječi:*

*Likvidirajte bandite! Baan...dite...eee!
Likvidiraj...aja...aaaj...aaaja...aaaaa;
Likvidiraj bandu...andu...duuu...uuU!*

Bleiburško polje, 15. svibnja 1965.

